

НЕОНІЛА ШЕВЧУК: «ПРОФЕСІЯ МЕНЕ ВИБРАЛА САМА»

Доля позбавила її материнської любові та подарувала любов і підтримку свекрухи, а також улюблену роботу, яка приносила лише задоволення. Тридцять п'ять років пропрацювала Неоніла Іванівна Шевчук на Рівненському льонокомбінаті. Із цим підприємством пов'язані найкращі спогади її молодості.

Родом Неоніла Іванівна Шевчук із Хмельниччини. Дитинство і юність дівчинки пройшли в селі Соломна. Опікувалася нею тітка, рідна сестра матері, оскільки Неоніла осиротіла, коли їй ще й трьох років не було. Підрісши, вона стала хорошою помічницею дорослим: корівку пасла й з хатньою роботою вправно справлялася, коли треба було й грядку виполе. Росла працювитою і вихованою дитиною. В сім років пішла до школи, добре вчилася і мріяла працювати аптекарем,

ський льонокомбінат, що складався з декількох фабрик, а також на ювелірну фабрику. Робота дівчині дуже подобалася, та сильно тужила за батьківщиною, тож у 1968 році звільнилася та повернулася додому, а згодом влаштувалася ткалею в ткацький цех корпусу побутових тканин Рівненського Льонокомбінату.

– Спочатку, як тільки прийшла, декіль-

але закінчивши десять класів, подалася за подругами в місто Приволзьск Івановської області.

– В сусідньому селі діяв дитячий будинок, і дівчата звідти ходили в нашу школу. Ми дружили, вони трохи старші за мене, тож саме від них я дізналася про Яковлевський льонокомбінат. От і поїхала... Зарахували мене в школу фабрично-заводського учнівства у групу ткацького асортименту. За рік я опанувала професію й отримала направлення на Яковлевську фабрику у ткацький цех. Ніколи б не подумала, що мені так сподобається робота, – розповідає пані Неоніла. – Адже я навіть поняття не мала про роботу ткалі, оскільки на Хмельниччині льону практично не сіяли. Все, що я знала, це що він цвіте голубими квіточками, а як з нього роблять те полотно, ніколи не бачила. В селі, де я росла, такого не практикували, тож я їхала не відаючи куди, отак і залишилася працювати. Можна сказати, що професія мене вибрала сама.

Наша героїня не тільки вправно справлялася з роботою ткалі, керівництво довірило їй проводити екскурсії. Тож у вільний час або після роботи, за попередньою домовленістю вона проводила екскурсії на Яковлев-

ка місяців працювала на гладцевій ділянці, а потім отримала місце за жакардовими верстатами старого зразка. Згодом їх замінили на верстати нового покоління – СТБ. Під час обідньої перерви не завжди йшла в їдальню обідати, бо мені треба було машини обдуть і почистити. Я любила чистоту й порядок, тож дуже прискіпливо ставилася до свого робочого місця і машин, які обслуговувала. Колеги частенько брали путівки у наш профілакторій, а я тільки раз була – роботу стерегла, – з посмішкою згадує Неоніла Іванівна. – Обслуговувала п'ять верстатів, але були випадки, коли хтось зі зміни йшов на лікарняний чи у відпустку, то заміни не давали, а верстати ділилися на тих, хто був у цеху, то мала і шість, і сім верстатів.

Дві суботи не працювали, а як йшла в першу зміну, то і в суботу виходили на роботу, чистили машини. Щозміни мали давати норму з кожного верстата, на жакардових норма становила 20-30 метрів. Виготовляли різноманітний асортимент: рушникове полотно, простирадла з візерунками, скатертини. Були в нас і меблеві тканини. Якщо трапився обрив ниток, в цеху знаходилися працівниці, які підвозили для підв'язки верстат, бо 3-4 нитки можна й вручну підв'язати, а коли обривалося 100-200 ниток, то це робилося за допомогою спеціального обладнання.

Також в цеху частенько проводили змагання на кращу ткалю: дві години робимо, і хто більше та краще зробить – той і переможець. В мене перше місце було один раз, в основному друге, я просто на всіляких таких заходах дуже хвилювалася. А для профспілки ще займалася збором коштів, – розповідає наше героїня про свої обов'язки на Льонокомбінаті.

У 1984 році Неонілу Іванівну нагородили медаллю «Ветеран праці». За хорошу роботу

та високі показники якості її фото було поміщено на дошку пошани. А у другій половині дев'яностих років пройшла хвиля масових скорочень на комбінаті, тож в неї й потрапила наша героїня. Сталося це у квітні 1996 року, а вже у грудні її як і багатьох інших ткацьких повернули на виробництво. Спочатку тимчасово, а потім оформили, то вона ще вісім років працювала. У 2004 році її знову скоротили.

– Зі своїм майбутнім чоловіком, Михайлом Івановичем, я познайомилася в парку імені Т.Г. Шевченка. Він родом з Корецького району. Зі свекрухою мені надзвичайно пощастило, вона мене дуже любила, була мені як мама. Завдяки чоловікові та свекрові я спокійно могла ходити на роботу, адже вони дуже допомагали з дітками: сина гляділи до п'яти років, а доньку до трьох. А на вихідні ми їздили в село допомагати батькам.

Нині Неоніла Іванівна вже на пенсії, допомагає глядіти малому онука, займається домашніми справами: любить готувати, а особливо подобається їй пекти різноманітні смаколики. Літом доглядає невелику грядку, де вирощує городину.

Надія РОМАНЧУК